

stij, slepari svoje volilce, davkoplačilce, ker vleče delo plačo za nekaj, kar je obljubil, pa ni storil! Kako pa se vendar pravi človeku, ki svojih obljub, svoje dane besede ne drži, oziroma izpolnjuje? Dr. Ploj ma zavsem okoli 16 tisoč kron plačila, povrhu pa je tako bogato, toda n e m š k o ženo, ki mu je prinesla čez 2 milijona kron dote. Zakaj pa ni vzel tako slovensko deklet ali vdovo od Marijine družbe, ki tako rade zahajajo k njegovim govorom), med katerimi je vendar dokaj fletnih in poštenih žensk. Zdaj pa, ko je dobil tako „čudno“ bogato soprogo, bi vendar lahko svojo plačo slovenskim davkoplačilcem „senkal“. Vsi ormožki davkoplačilci spravijo komaj veliko davka skupaj, da se s tem denarjem plača dvorni svetnik, dr. M. Ploj. Ali bodete, volilci ormoškega okraja, še v prihodnje zaupali možu zastopati Vas v državnem zboru, možu, ki se spomni na le ob času volitve in k večjemu še tudi na kakem zborovanju, tedaj pa, ko bi se imel za Vaše pravice, za Vaš blagor potegovati, tedaj ste mu „aus dem Herzen, aus dem Sinn — in der schönen Stadt Wien.“

„Štajerc“ se gosp. dr. Ploja ne bode ustrašil, ako tudi postal svetovalec vseh dvorov na svetu. Njegovo rentičenje in psovanje je le dokaz njegove dušne onemoglosti, o kateri je „Štajerc“ že večkrat pisal ter mnogokaj poročal o nepresegljivih zaslugah „čudnega“ državnega poslanca g. dr. Ploja, ki naj bi bil uverjen, da bode „Štajerc“ tudi v prihodnje pridobival pozornost na njegovo delovanje obračal ter ormožki volilcem pesek iz očij brisal.

Konečno še svetujemo g. dr. Ploju, naj vstopi v tako slovensko šolo ter se nauči slovenščine, da ne bode se spet na kakem zborovanju s svojo „dušsko slovenščino“ osmešil.

ak v poslopje, a se hitro vrnil s kislim obrazom.

Na nasprotni strani ceste stala je lična krčma in v njo vstopila Zagorčana. Sprejeli so ju prijazno in jima postregli krompirjevo pečenko in ljutomersko starino.

Pri izvrstni kapljici bi bil Dolar pozabil na dolgo pot, ki se ne bili pri sosednji mizi gosti pogovarjali o norišnici. Ko je v Gradec zdelo se mu je nekako čudna, zdaj pa se mu je naenkrat zasvetilo v glavi.

Začel je tovarisu pridno nalivati in hvaliti ljutomercana: „Dušak, le pij! To ti je vinček! Še angeljci bi ga pili, če bi ga imeli. Celo življenje ti bodem hvaležen, da si mi postal to oštarijo. Le krepko ga potegni! Danes plačam jaz, če ti bo celo vedro.“

Dušak ni bil nikdar sovražnik dobrega vinca, posebno pa ni nič veljalo. Zato ga je pridno srkal, misleč sam pri sebi: zakaj bi ga ne pil, saj je zastonj? Samo paziti moram, da norec česa ne izbleknem.

In resnično ni sosedu ničesar izdal. Pač pa mu je zlezla v glavo vsa kapljica v glavo in jo pritiskala navzdol. Ob polu noči ga je premagala, kajti naslonil se je z lahti in glavo na mizo in začel vleči dreto.

Iz aržeta njegove suhnje je lukal kos belega papirja. Dolar ga je potegnil iz žepa in ga pogledal. — „Županov podpis ni pravi, kaj le neki pomeni to?“ mrmra tiho in jame od zažetka. „Juri Dolar, to se pa tiče tebe! Ta je pač v norišnico me hočejo spraviti, da bi pograbili moje imetje. Ej, ej, kako pametno! Morebiti je norec še bolj pameten. Poskusimo! Lahko noč Dušak, zdaj grem, imam no pot!“

Romanje s politiko.

Da smo v naši 13. številki prirediteljem takozvanega „romanja“ v Brezje na Kranjskem sleparstvo očitali po vsej pravici, pokazalo se je sedaj prav jasno. Klerikalni listi sami zdaj imenujejo to potovanje politični mladeniški shod, katero so poprej po hinavsko krstili „romanje k Devici Mariji na Brezje.“ Mi, kakor tudi vsak pameten in razsoden človek, smo to lumparijo takoj spregledali in spoznali, in zato se nismo obotavljali dobrodušno toda klerikalnim zapepljivcem le preveč zaupajoče slovensko ljudstvo pred tem političnim pohajkovanjem svariti. Mnogoterih se je naše svarilo sicer prejelo, pa zaslepljenih siromakečkov, stoječih pod farško komando, od tega koraka vendar nismo mogli odvrniti. Pa saj se za te tudi ne brigamo, škoda bi bilo za trud in za vsako kapljo črnila, ki bi jo v ta namen porabili.

Prišlo je baje toraj precejšno število „nadebudnih mladeničev,“ ki so večinoma posamič šteli 50 do 70 let svoje starosti, in tudi precej otrok. Najbrž jih imenujejo njihovi voditelji gledé njihove pameti oziroma izkušenosti mladeniče, ker po njihovi starosti jih vendar nobeden človek, ki lekolikaj vidi in ima normalno pamet, ne bode za mladeniče spoznal. Nasprotno pa spet lahko rečemo, da je tudi tukaj pokazal svojo resničnost in veljavnost pregovor, ki pravi, da starost nikogar pred neumnostjo ne obvaruje. Bodi toraj vsakemu svoje!

Rojaki zapomnite si to, da klerikalnih šuntarjev nikoli ni dobro poslušati, ker oni vam nigdar ne nameravajo kaj dobrega storiti, temuč gledajo le na to, da ima svet o njih kaj govoriti in pa da napravijo pri vsakej priložnosti svoj „kšeft“. Glavni smoter jim je politika. Da si zamorejo k svojim političnim shodom vsaj nekaj ljudstva skupaj nagnati,

Vtaknil je županovo pismo v svoj žep in letel naravnost v norišnico. Zvonec pri vratih je vlačil in stresal, kakor da gori ves Gradec.

Služabnik ga je hotel napoditi, ker je bilo že prepozno. Toda Dolar se ni dal odpraviti. Prišel je uradnik, in njemu je nato v eni sapi pravil: „Pripeljal sem zelo nevarnega norca. Tu imam pismo od župana. Strašansko delo sem imel, predno sem ga spravil semkaj. Zdaj spi v oni-le krčmi. Le hitro v njega, dokler se ne prebudi!“

„Ali je hud?“ vprašal je uradnik.

„Pa še kako hud je! In moč ima za dva stara medveda. Je pač križ s takim siromakom!“

„No, bodemo videli“, dejal je zopet uradnik in poslal štiri hlapce v krčmo, kjer so spečega Dušaka vrgli na klop, ga zvezali in odnesli iz hiše.

Ko se je od straha malo zavedel, imeli so ga že v norišnici. Zapazivši, kje da je, začel je razbijači in kričati: „Mene hočete v norišnico zapreti? Jaz nisem Juri Dolar, jaz sem Miha Dušak! Oni je pravi! Ali ne vidite, ljudje božji da nisem nor?“

„Tako se izgovarja skoraj vsaki, katerega semkaj pripeljejo“ so mu odgovorili in ga zaklenili v sobo.

Čez dva dni prišel je Dolar domu. Pri županu se je oglasil najprej in mu rekel: „Dušak te lepo pozdravlja! — Ne glej tako pisano! Zakaj tako sramežljivo gledaš kakor mlada nevesta? — Svetujem ti, da prihodnič, kadar zopet pošlješ kacega norca v norišnico, najmeš pametnejšega spremljevalca, ali pa da pošlješ bolj norega norca ko tokrat.“

poslužijo se v ta namen najnesramnejše hinavščine in laži ter zvijačno prekrščujejo politično agitacijo v krščansko božjo pot. Tako je bilo tudi tukaj. Medtem ko so ti lisjaki preje govorili o „romanju“ in je vsak tozadevni članek klerikalnih listov imel ta nadpis, znajo sedaj tega pankerta klicati po pravem imenu: mladeniški shod. Prvi krst je bil menda samo za silo; pa saj so morali biti v ferdacmano veliki sili in zadregi, da so se predrznili poslužiti take nesramne zvijače in bogokletne laži.

Vodja štajerskih „mladeničev“ na tem potovanju je baje bil znani kaplan Gomilšak. No, ime tega kaplana zadostuje, da lahko presodimo vso njegovo „čredo“. Shod je še s svojo navzočnostjo tudi počastil prefekt mariborske duhovnišnice, obče znani prvak Korošec. Kako da si vendar kak miroljuben in resnično pobožen duhovnik, kakoršnih imamo hvala Bogu na spodnjem Štajerskem še precej lepo število, ne namisli prevzeti takega vodstva? Zato ne, ker mu je tak posel preostuden, ki se mora posluževati laži in zvijače, da si pridobi vsaj nekoliko lahkovernih kmečkih ljudi na svojo stran. Pošten duhovnik ima doma dovolj dela in skrbi, ako hoče da njegovo delovanje obrodi sad in da ostane pri svojih domačih vernikih v ljubezni in spoštovanju. Noben duhovnik, ki želi biti pravi dušni pastir svojih ovčic, tiste ne bo vabil na politične pohode, posebno pa ne z zvijačo in lažjo, ker to se ne strinja z ugledom in dolžnostmi njegovega stanu.

Več bomo spregovorili o tem prihodnjič.

Vojska med Rusi in Japonci.

Razun družih važnih pozicij polastili so se Japonci za nadaljno vojskovanje tudi jako imenitnega gorskega prelaza pri Montieling, čez katerega pelje cesta v Liaojang. Pridobitev teh prelazov stala je Japonce mnogo krvi, kajti Rusi so bili v njih močno utrjeni s trdnjavami, šancami, zasekami in žičnimi obrambami (Drahtgeflechte), koje so Japonce pri njihovem prodiranju jako ovirale. Japoncem se je posrečilo Rusom za hrbet priti, ter jih tako od dveh strani prijati. To je bila za Ruse poguba: Izgubili so mnogo mrtvih in lepo število ujetih. Rusov je bilo 17 bataljonov v teh utrdbah, pa so se morali enakemu številu Japoncev vendar umakniti.

Nadaljno prodiranje je za Japonce jako težavno, ker je nastalo sedaj deževje, ki v onih krajih navadno po več mesecev traja ter povzročuje velike povodnji. Sovražnika svojih moči še nista zbrala, toraj se za kraj „odločilne bitke“ dosedaj še ne ve. Rusi so že več mesecev razpostavljeni v 150 km dolgi obrambni razvrstitvi, od Liaojanga do Kaipinga. Japonci prodirajo pa še bolj na široko s peterimi kori, ki so po 40 km. eden od družega oddaljeni.

Pred Port Artur so spravili Japonci že 180 težkih topov za obleganje od suhe strani. Kakor se sliši, so se Japonci že polastili nekaj zunanjih obzi-

dij in pristav. Izgubili so sicer pri tem 28 sto m. a svoj namen so vendar dosegli.

Kakor se glasijo najnovejše novice, bila je 17. t. m. bitka, ki je trajala 15 ur. Bila je to prva bitka v kateri so Rusi kot napadalci nastopali. Vrhovni ruski poveljnik general Kuropatkin je namreč generalu Keller-ju zaukazal, da ima sovražnika iz gorskega prelaza pri Montienlingu pregnati ter se ta te važne točke zopet polastiti. Toda ta poskus Rusom ni posrečil. Izgubili so pri tem napadu okoli 1000 mož. Keller je imel samo 40 tisoč mož (2 viziji), Japoncev pa je bilo baje mnogo večje število. Sploh se Kuropatkin pri cenitvi sovražnih moči zaporedoma in povsod opeče, kjerkoli pride z njegovim protnikom v dotiko. Nasprotno pa so Japonci v ruskih pozicijah in močeh prav dobro poudčeni, imajo celo krdelo jako zvitih in predrznih ogledal.

Dne 20. junija je rusko bojno brodovje iz Vladivostoka napadlo japonsko пристanišče Genzan. Ruske torpedovke so uničile japonski parnik in več manjših ladij. Ker se Japonci bojijo, da bi jim iznova zopet napadli transportne ladje, je dobil podadmiral Kamimura povelje, da ima dobro paziti na gibanje ruskih ladij. Pred kratkim so resnično zadele japonske bojne ladje na sovražno eskadro, toda ruski admiralski miral se je znal pravočasno umakniti sovražnemu napadu ter je prišel brez ovir nazaj v Vladivostoksko pristanišče. Ruske ladje, ki so odplule izpred Port Arturja, da se združijo z Vladivostoksko mornarico, so se morale zopet vrniti, ker jih je čakal na prostem morju čuviti japonski admiral Togo.

Sedanje deževje oba nasprotnika v njihovih operacijah močno nadleguje in zadržuje. Ubogi vojaki so večinoma do kosti premočeni, hudo boleljajo. Manjkuje jim obleke in živeža in posebno Rusi baje v tem oziru huda prede.

Ruskega velikega kneza Borisa, ki je imel glavni tabor celi harem „lahkoživnih“ žensk, se je tudi s ženskimi udi rudečega križa „bavil, ko je treba,“ je cesar (njegov stric) prestavil v Changelsk, ker ga je general Kuropatkin zato njegovo odstranitev zahteval.

Spodnje-štajerske novice.

Potrjena volitev. Presvitli cesar je izvolitev gosp. Jožef Orniga kot načelnikom in gosp. Wolde Hintze kot podnačelnikom okrajnega zastoparstva skega potrdil. — To pa spet gotovim gospodom bode prav.

Konkurz preklican. Črez hranilno in posojilno društvo pri sv. Lenartu v Slovenskih goricah je bil preklican konkurz, kateri je bil temu društvu doslej napovedan. — Omeniti moramo tukaj tudi, da takajšno pošteno prebivalstvo ni dalo zapeljati nekaterih kričačev, in da slej kakor prej kupuje nemških in naprednjaških trgovcih, ker ve, da pri istih dobro in solidno blago po poštenih cenah: Kakor se pravi, bode baje takozvana „narodna štacuna“ v kratkem zaspala; deske se baje že „hobla-